

The background of the cover is a vibrant, warm-toned photograph. It depicts a woman's face in profile, wearing a light-colored, woven straw hat. Her skin is a soft, golden-brown hue. In the background, there are palm trees and a clear, bright sky, suggesting a tropical beach setting. The overall mood is romantic and serene.

Pravé lásky

Taylor
Jenkins Reid

Taylor
Jenkins Reid
**Pravé
lásky**

Preložila Denisa Jahičová

PRAVÉ
LÁSKY

TAYLOR JENKINS REID

Taylor Jenkins Reid

One True Loves

Copyright © 2016 by Taylor Jenkins Reid

All rights reserved.

Translation © 2024 by Denisa Jahičová

Jacket design © 2024 by Diana Stern

Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

Z anglického originálu One True Loves (Washington Square Press,
an imprint of Simon & Schuster, Inc., New York 2016)

preložila Denisa Jahičová.

Redigovala Hana Brunovská.

Korigovala Hana Brunovská.

Obálku navrhla Diana Stern.

Technická redaktorka Renáta Hrabušická.

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava roku 2024

ako svoju 2297. publikáciu v elektronickej podobe.

Sadzba a zalomenie do strán Michal Hrabušický.

ISBN 978-80-551-9699-2

*Toto je kniha o meste Acton v štáte Massachusetts.
Preto by som ju rada venovala Andymu Bauchovi
z Boxborough.
A Rose, Warrenovi, Sally, Berniemu, Nikovi
a Zachovi z Encina v Kalifornii.*

Som na večeri s rodičmi a so snúbencom, keď mi zavolá manžel.

Oslavujeme otcove šesťdesiate štvrté narodeniny. Má na sebe svoj obľúbený kašmírový sveter poľovníckej zelenej farby, ktorý sme mu so staršou sestrou Marie darovali pred dvoma rokmi. Myslím, že práve preto ho má tak rád. A tiež preto, že je z kašmíru. Nebudem klamať.

Mama sedí vedľa neho v tenkej bielej blúzke a béžových nohaviciach a snaží sa potlačiť úsmev. Vie, že každú chvíľu sa objaví malá tortička so sviečkou a pesničkou. Vždy prejavoval takmer detské nadšenie, keď išlo o prekvapenia.

Rodičia sú spolu už tridsaťpäť rokov. Vychovali dve deti a spoločne vedú úspešné kníhkupectvo. Majú dve rozkošné vnúčatá. Jedna z ich dcér teraz preberá rodinný podnik. Majú byť na čo hrdí. Môj otec má dnes veľmi šťastné narodeniny.

Marie sedí vedľa mamy na druhej strane. V takýchto chvíľach, keď sú obe tak blízko pri sebe a pozerajú sa rovnakým smerom, si uvedomím, ako veľmi sú si podobné. Čokoládovohnedé vlasy, zelené oči, drobná postava.

Ja mám veľký zadok.

Našťastie som si svoj zadok obľúbila. Samozrejme, existuje veľa piesní venovaných kráse zadku, a ak som na niečo vo svojich tridsiatich rokoch prišla, tak na to, že som pripravená skúsiť byť sama sebou bez výhrad.

Volám sa Emma Blairová a mám jednoducho veľký zadok.

Mám tridsatjeden rokov, meriam stošestdesiatosem centimetrov a mám krátke svetlé vlasy. Moje svetlohnedé oči konkurujú súhvezdiu pieh na pravom líci. Otec často žartuje, že v nich vidí Malý voz.

Minulý týždeň mi môj snúbenec Sam daroval prsteň, ktorý hľadal dva mesiace. Je to diamant na krúžku z červeného zlata. Hoci to nie je môj prvý zásnubný prsteň, je to prvý raz, čo nosím diamant. Keď sa na seba pozriem, vidím len ten prsteň.

„Neverím tomu,“ vysloví otec, keď zbadá trojicu čašníkov, ktorí sa uberajú smerom k nám so zapálenými sviečkami na torte. „Dúfam, že ste...“

Nie je to falošná skromnosť. Otec sa začervena za každým, keď mu ostatní spievajú.

Mama sa obzrie, aby videla, čo vidí otec. „Ach, Colin,“ povie. „Nemrač sa. Veď máš narodeniny...“

Čašníci sa zrazu otočia doľava a zamieria k inému stolu. Otec zjavne nie je sám, kto sa narodil v tento deň. Mama si uvedomí, čo sa stalo, a snaží sa to zakryť.

„... preto som nechcela, aby ti priniesli tortu,“ vyhlási.

„Vzdaj sa,“ odvrkne otec. „Prezradila si sa sama.“

Čašníci medzitým prinesú tortu k inému stolu, ale práve vtedy sa objaví manažér s ďalšou. Teraz už všetci smerujú k nám.

„Môžeš sa schovať pod stôl,“ navrhne Sam, „a ja im poviem, že tu nie si.“

Sam je pekný prívetivým spôsobom, čo je podľa mňa najlepšie, má milé hnedé oči, ktoré akoby si každého prezerali s nehou. Je zábavný. Naozaj vtipný. Keď som začala chodiť so Samom, všimla som si, že sa mi okolo úst začínajú tvoriť vrásky. Asi je to tým, že starnem, ale nemôžem sa zbaviť pocitu, že je to preto, lebo sa smejem viac ako kedykoľvek predtým. Čo viac si môžete od partnera priať než láskavosť a zmysel pre humor? Nepovedala by som, že je pre mňa niečo iné naozaj dôležité.

Keď k nám dorazí torta, všetci nahlas spievame otcovi a on sa červená ako paradajka. Potom sa čašníci otočia a odídu a na stole nám zostane obrovská čokoládová pochúťka s vanilkovou zmrzlinou.

Obsluha nám nechala päť lyžičiek, ale otec ich hneď všetky vezme. „Neviem, prečo nám nechali toľko lyžičiek. Mne stačí jedna,“ hovorí.

Mama sa načiahne a snaží sa mu jednu vziať.

„Nie tak rýchlo, Ashley,“ napomenie ju otec. „Musel som vydržať toľké rozpaky. Zaslúžim si tú tortu zjesť sám.“

„Ak to chceš takto zahrať...“ vyhlási Marie, „tak keď budem mať o mesiac narodeniny, objednajte mi, prosím, rovnaké ceremónie. Stojí to za to.“

Potom sa napije diétnej koly a pozrie na mobil, aby zistila, koľko je hodín. Jej manžel Mike je doma s dcérami Sophie a Avou a Marie ich málokedy opustí na dlho.

„Mala by som ísť,“ povie. „Je mi ľúto, že odchádzam tak skoro, ale...“

Nemusi to vysvetľovať. Mama aj otec vstanú, aby ju objali na rozlúčku.

Keď odíde a otec konečne súhlasí, aby sme spolu zjedli tortu, mama prehovorí: „Bude to znieť hlúpo, ale naozaj mi to chýba. Chýba mi, keď som odniekiaľ odchádzala skôr, pretože som sa nevedela dočkať, kedy sa vrátim k svojim dievčatám.“

Viem, čo bude nasledovať.

Mám tridsaťjeden rokov a chystám sa vydat'. Presne viem, čo bude nasledovať.

„Premýšľali ste už o tom, kedy si založíte rodinu?“

Musím sa udržať, aby som neprevrátila oči. „Mama...“

Sam sa zasmee. Môže si to dovoliť. Moja mama je iba jeho budúca svokra.

„Spomínam to len preto, lebo sa objavuje čoraz viac štúdií o možných rizikách príliš dlhého odkladania dieťaťa,“ dodá mama.

Vždy sú nejaké štúdie, ktoré hovoria, že sa mám ponáhľať, a iné štúdie, ktoré dokazujú, že sa ponáhľať nemusím. Jednoducho som sa rozhodla, že budem mať dieta, keď sa mi bude chcieť a keď ho budem chcieť bez ohľadu na to, čo si mama prečíta v *Huffington Post*.

Našťastie výraz mojej tváre spôsobí, že to okamžite odvolá. „To je jedno,“ mávne rukou vo vzduchu. „Už hovorím ako moja mama. Zabudni na to. Prestanem s tým.“

Otec sa zasmee a objíme ju okolo pliec. „Dobre,“ povie. „Už som v cukrovej kóme a Emma so Samom majú určite lepšie veci na práci, ako tu s nami tvrdnúť. Zaplatíme.“

O pätnásť minút už všetci štyria stojíme pred reštauráciou a smerujeme k svojim autám.

Mám na sebe tmavomodré pletené šaty a hrubé pančuchy. Je to tak akurát, aby ma oblečenie ochránilo pred chladným večerným vzduchom. Toto bude pravdepodobne jeden z posledných večerov, keď vyjdem von bez teplého kabáta.

Je koniec októbra. Jeseň už naplno ovládla Nové Anglicko. Listy sú žlté a červené a čoskoro zhnednú a scvrknú sa. Sam ich už musel na našom dvore pohrabať. Keď príde december a teplota prudko klesne, budú s Mikom u nich doma odhrňat sneh.

Vo vzduchu však stále cítiť závan tepla, takže si ho užívam, kým môžem. Keď som žila v Los Angeles, nikdy som si neužila teplé noci. Nikdy si neužijete niečo, čo trvá večne. To je jeden z dôvodov, prečo som sa presťahovala späť do Massachusetts.

Keď vychádzam k autu, začujem slabé zvonenie mobilu. Zvonenie sa ozýva z mojej kabelky, zatiaľ čo jedným uchom počúvam, ako sa môj otec snaží prehovorit' Sama na hodiny gitary. Otec má nepríjemnú vlastnosť, že sa chce naučiť hrať na každom nástroji, na ktorom hrá Sam, a pletie si skutočnosť, že Sam je učiteľ hudby, s tým, že Sam je jeho učiteľ hudby.

Prehrabávam sa v kabelke, až konečne nahmatám mobil, ktorý sa rozsvieti a zabliká. To číslo nepoznám. Predvoľba 808 mi nič nehovorí, ale vzbudzuje vo mne záujem.

V poslednom čase mi nikto okrem predvoľby 978, 857, 507 alebo 617 pre Boston a jeho predmestia nemá dôvod volať.

A hlavne kód oblasti 978 vždy pre mňa znamenal domov, bez ohľadu na to, kde náhodou žijem. Strávila som rok v Sydney (61 2) a mesiace na cestách s bato-

hom od Lisabonu (351 21) po Neapol (39 081). Prežila som medové týždne v Bombaji (91 22) a roky som blažene žila v Santa Monice v Kalifornii (310). Ale keď som sa potrebovala vrátiť „domov“, vždy to znamenalo 978. A odvtedy tu žijem.

V mysli sa mi vynára odpoveď: 808 je Havaj.

„Haló?“ ozvem sa, keď prijmem hovor.

Sam sa ku mne otočí a pozerá sa na mňa aj moji rodičia.

„Emma?“

Hlas, ktorý počujem v telefóne, by som spoznala kedykoľvek a kdekoľvek. Je to hlas, ktorý sa mi prihovára deň čo deň už roky. Hlas, o ktorom som si myslela, že ho už nikdy nebudem počuť. Nemôžem uveriť, že ho počujem aj teraz.

Je to hlas muža, ktorého som milovala od svojich sedemnástich rokov. Muža, ktorý zo mňa urobil vdovu, keď sa jeho vrtuľník zrútil kdesi nad Pacifikom a on zmizol bez stopy.

Jesse.

„Emma,“ povie Jesse. „To som ja. Som nažive. Vraciam sa domov.“

Myslím, že každý prežije chvíľu, ktorá rozdelí jeho život na dve časti. Keď sa pozriete späť na časovú os svojho života, niekde na nej nájdete ostrú zákrutu: nejakú udalosť, ktorá vás zmenila a ktorá zmenila váš život viac než ktorákoľvek iná.

Moment, ktorý vytvára „pred“ a „po“.

Možno je to okamih, keď ste stretli svoju lásku, alebo keď ste objavili svoju životnú vášeň, alebo keď sa

vám narodilo dieťa. Možno je to niečo úžasné. Alebo niečo tragické.

Keď sa to stane, dodá to vašim spomienkam zvláštny nádych, zmení to perspektívu vášho života a zrazu sa zdá, že všetko, čo ste od tej chvíle zažili, patrí buď pod označenie „pred“, alebo „po“.

Kedysi som si myslela, že tento moment nastal, keď zomrel Jesse. Akoby k tomu smerovalo všetko v našom príbehu lásky. A všetko po tom bola len reakcia.

Teraz však viem, že Jesse nezomrel.

A som si istá, že toto je ten moment.

Všetko, čo sa stalo pred dnešným dňom, mi pripadá iné a netuším, čo sa stane potom.

PREDTÝM

Emma a Jesse

Alebo ako sa zaľúbiť a rozpadnúť na kúsky

Nikdy som nebola ranné vtáča. Moja nenávisť k jasnému dennému svetlu sa prejavovala najviac na strednej škole, v sobotu ráno, presne o ôsmej hodine a desiatej minúte.

Otec mi vždy zaklopal na dvere, presný ako hodinky, a povedal:

„Autobus odchádza o tridsať minút,“ hoci ten „autobus“ bolo jeho volvo a nemieril do školy, ale do nášho rodinného obchodu.

Blair Books založil strýko môjho otca v šesťdesiatych rokoch presne na tom istom mieste, kde stojí dodnes: na severnom konci Great Road v Actone v štáte Massachusetts.

Čo znamenalo, že len čo som bola dosť stará na to, aby som mohla byť legálne zamestnaná, musela som stáť za pokladnicou a blokovat' ľuďom nákupy niekoľko popoludní v týždni po škole a v sobotu skoro ráno.

Soboty pripadli na mňa, pretože Marie chcela nedele. Ušetrila si výplatu a v lete si kúpila tmavomodrý Jeep Cherokee.

Sedela som v ňom len raz, večer v deň, keď ho dostala, keď ma nadšene pozvala na zmrzlinu na Kimballovu farmu. Vzali sme pre mamu a otca asi liter čokoládovej a pokojne sme ju nechali roztopiť, zatiaľ čo

sme sedeli vzadu v Marinom aute a v teplom letnom počasi jedli tú svoju.

Stažovali sme sa na prácu v kníhkupectve, na to, že mama vždy dáva na zemiaky parmezán. Marie sa mi priznala, že fajčí trávu. Slúbila som, že mame ani otcovi nič nepoviem. Potom sa ma spýtala, či som sa niekedy bozkávala, a ja som odvrátila hlavu, bála som sa, že sa dozvie, že nie.

„To nič,“ povedala. „Veľa ľudí dostane prvý bozk až na strednej škole.“ Mala na sebe bledohnedé šortky a tmavomodrú košeľu a okolo krku dve tenké zlaté reťazky, ktoré sa jej strácali vo výstrihu niekde v jamke medzi prsami. Nikdy si nezapínala košeľu až do konca. Vždy ju mala zapnutú o jeden gombík menej, ako by ste čakali.

„Áno,“ odvetila som. „Ja viem.“ Ale mrzelo ma, že nepovedala: „Prvý bozk som dostala až na strednej škole“, pretože to som chcela počuť. Netrápilo ma to, že som nebola ako ostatní ľudia. Prekážalo mi, že som nebola ako ona.

„Teraz, keď si v prvom ročníku, bude všetko lepšie,“ ubezpečila ma a odhodila zvyšok mätovej zmrzliny s čokoládovými lupienkami. „Ver mi.“

V tej chvíli, v ten večer, by som jej uverila čokoľvek.

Ten večer bol výnimočný, čo sa týka môjho vzťahu so sestrou. Bola to vzácna chvíľa harmónie medzi dvoma ľuďmi, ktorí inak žili vedľa seba ako dve cudzie osoby.

Keď som nastúpila do prvého ročníka a trávili sme spolu každý deň v jednej budove, vytvorili sme si systém, aby sme sa míňali na chodbe večer doma a cez

deň v škole, akoby sme boli nepriatelia, ktorí uzavreli prímerie.

Takže si predstavte moje prekvapenie v jedno sobotné ráno – bolo to niekedy na jar v deviatej triede –, keď som sa zobudila o osem desiat' a zistila som, že nemusím ísť na zmenu do Blair Booksu.

„Marie ide s tebou kúpiť ti nové džínsy,“ oznámila mi mama.

„Dnes?“ prekvapene som sa spýtala. Pretrela som si oči a premýšľala, či to znamená, že ešte môžem spať.

„Áno, do nákupného centra,“ dodala mama. „Kúp si, čo chceš, je to na mňa. Tu máš päťdesiat dolárov. Ale ak minieš viac, zaplatíš si zvyšok sama.“

Zúfalo som potrebovala nové džínsy, lebo tie staré som nosila tak dlho, že sa už rozpadávali. Mala som ich dostať na Vianoce, ale nevedela som si vybrať, pretože sa mi žiadne nepáčili a zdalo sa, že mi nijaké nesedia, až sa mama vzdala. Dvakrát sme po ne išli do nákupného centra, ale zakaždým sme sa po hodine vrátili s prázdnyimi rukami a mama mala čo robiť, aby sa nezbláznila.

Bola to pre mňa úplne nová skúsenosť. Mama sa vždy snažila byť so mnou, počas celého detstva, akoby túžila po mojej spoločnosti. A mne sa nakoniec podarilo byť taká nepríjemná pre džínsy, že ma bola ochotná prenechať niekomu inému. Práve v sobotu.

„Kto bude pri pokladnici?“ namietla som. Len čo som to vyslovila, hneď som to oľutovala. Zrazu som bola nervózna, že odmietam niečo, čo mohlo byť celkom príjemné. Mala som jednoducho odpovedať: „Jasné,“ a pomaly vycúvať, aby som ju nevyplašila.

„Ten nový chlapec, ktorého sme najali, Sam,“ odpo-

vedala mama. „Bude to v poriadku. Musí si na seba zarobiť.“

Sam bol druhák na našej škole a jedného dňa vošiel do nášho obchodu a spýtal sa: „Nepotrebujete niekoho na výpomoc?“ Hoci sme v skutočnosti nikoho nehľadali a okrem toho väčšina tínedžerov chcela pracovať v obchode s cédečkami na konci ulice. Rodičia ho okamžite zamestnali.

Bol celkom milý, vysoký a štíhly, s olivovou pletou a tmavohnedými očami, vždy dobre naladený, lenže keď ho Marie vyhlásila za „rozkošného“, zistila som, že ho nedokážem mať rada. Nevedela som sa prinútiť, aby sa mi páčilo niečo, čo sa páčilo jej.

Nemôžem poprieť, že tento postoj postupne zužoval okruh mojich priateľov a situácia sa stávala neutržateľnou.

Marie mala rada všetkých a všetci mali radi ju.

Bola zlaté dieťa, predurčené byť oblúbenkyňou svojich rodičov. Moja kamarátka Olive ju za jej chrbtom tajne prezývala „kníhkupcova dcéra“, pretože Marie dokonca vyzerala ako dievča, ktorého rodičia vlastnia kníhkupectvo, akoby existoval určitý stereotyp, ktorého parametrom zodpovedala.

Čítala knihy pre dospelých, písala poéziu a zamilovala sa do literárnych postáv namiesto filmových hviezd, a mne aj Olive z nej bolo zle.

Keď bola Marie v rovnakom veku ako ja, zapísala sa na nepovinný predmet tvorivé písanie a rozhodla sa, že bude „spisovateľkou“. Tie úvodzovky sú namieste, pretože jediná vec, ktorú kedy napísala, bola deväťstranová záhada, v ktorej, ako sa ukázalo, bola vrahom mladšia sestra hlavnej postavy menom Emily. Prečí-

tala som si ju a aj ja som vedela, že je to úplný brak. Ale ona ju aj tak poslala do školského časopisu a im sa tak páčila, že ju deväť týždňov tlačili na pokračovanie.

Zvládala všetko hravo a bola jedným z najobľúbenejších dievčat v škole, čo bolo ešte horšie, a len to dokazuje, že ak ste dostatočne pekní, budete obľúbení.

Ja som medzitým tajne v knižnici čítala skrátenej verzie každej knihy, ktorú sme dostali ako povinné čítanie na hodinách angličtiny. A doma v mojej izbe ležala kopa románov, ktoré mi dali rodičia, a ja som neobrátila ani jednu stránku.

Milovala som hudobné videoklipy, štvrtkový večerný program televízie NBC a každú speváčku, ktorá vystúpila na Lilith Fair. Keď som sa nudila, prezerala som si mamine staré výťažky časopisu *Travel + Leisure*, vytrhávala som z nich obrázky a lepila som si ich na stenu. Priestor nad mojou posteľou sa stal kaleidoskopom titulných strán Keanu Reevesa, textov z obalov albumov Tori Amosovej a dvojstránkových obrázkov talianskej riviéry a francúzskeho vidieka.

Moji rodičia žartovali, že sestrička v pôrodnici im možno vymenila dieťa. Vždy som sa na tom smiala, ale niekedy som si nemohla pomôcť a pozerala som sa na fotky svojich rodičov, keď boli malí, a potom som sústredene hľadala na svoju tvár v zrkadle a hľadala zhodné črty, ktoré by potvrdili, že patríam k nim.

„Dobre, super,“ povedala som mame, viac nadšená z toho, že nemusím ísť do práce, ako z toho, že strávim čas so svojou staršou sestrou. „O koľkej odchádzame?“

„Neviem,“ odvetila. „Dohodni sa s Marie. Ja idem do obchodu. Uvidíme sa večer. Mám ťa veľmi rada, zlatko. Bav sa.“

Keď zatvorila dvere do mojej izby, spokojne som sa opäť natiahla na posteli a pripravovala sa užiť si každú minútu spánku navyše.

Niekedy po jedenástej vtrhla do mojej izby Marie a oznámila: „Poď, ideme.“

Išli sme do troch obchodov a ja som si vyskúšala dvanásť džínsov. Niektoré boli príliš široké, iné príliš tesné, ďalšie mali príliš vysoký pás.

Keď som si vyskúšala posledné, vyšla som pred kabínku, kde stála Marie, unudená na smrť.

Pozrela na mňa a vyhlásila: „Vyzerajú dobre, tie vezmeme.“ Ona sama bola od hlavy po päty oblečená v značke Abercrombie & Fitch. Bolo to na prelome tisícročí a celé Nové Anglicko bolo od hlavy po päty oblečené v Abercrombie & Fitch.

„Myslím, že majú divný zadok,“ namietla som a ani som sa nepohla. Marie na mňa stále pozerala, akoby na niečo čakala.

„Takže sa otočíš, aby som videla, či majú divný zadok, alebo nie?“ povedala nakoniec.

Otočila som sa.

„Vyzerajú, akoby si mala plienku,“ skonštatovala.

„Presne o tom hovorím.“

Marie prevrátila oči. „Počkaj.“ Pohybom prsta vo vzduchu naznačila, že sa mám vrátiť do kabínky. To som aj urobila.

Stiahla som si posledné džínsy a ona hodila jeden vyblednutý pár rovného strihu dovnútra ponad dvierka.

„Skús si tieto. Nosí ich Joelle a má taký veľký zadok ako ty.“

„Ďakujem pekne,“ odvetila som a vzala si ich.

„Len sa snažím pomôcť,“ poznamenala a potom som už len videla, ako jej nohy miznú. Rozhovor akoby sa skončil len preto, že ju to už nezaujímalo. Rozopla som džínsy a pokúsila sa do nich napchať. Musela som ich dostať cez boky a trochu stiahnuť brucho, aby som si ich obliekla.

Narovnala som sa a skontrolovala sa v zrkadle, pózovala som z oboch strán a otáčala hlavou, aby som videla, ako vyzerám zozadu.

Zadok som mala naozaj plnší, uvedomila som si, zatiaľ čo prsia akoby stagnovali. Prečítala som dost maminých časopisov *Glamour*, aby som vedela, že sa to volá „postava hrušky“. Hrud' som mala plochú, ale boky mi rástli. Olive začali rásť prsia aj brucho a ja som často premýšľala, či by tento typ postavy nebol lepší. Tvar jablka.

Ak však mám byť úprimná, v skutočnosti som si želala mať všetko, čo po mame zdedila Marie. Stredne veľký zadok, stredne veľké prsia, hnedé vlasy, zelené oči a husté mihalnice.

Namiesto toho som zdedila vlasy po otcovi, ani blond, ani hnedé, oči niečo medzi hnedou a zelenou, tuším spolu s postavou. Raz som sa mamy spýtala, prečo mám také krátke a hrubé nohy, a ona mi pokojne odpovedala: „To naozaj neviem.“ Akoby to nebolo to najhoršie, čo mi mohla povedať.

Na mojom vzhľade sa mi páčila len jedna vec. Moje pehy, ten zhluk malých tmavých bodiek pod pravým okom. Mama mi po tých bodkách vždy prechádzala prstom, keď ma ako malú ukladala do postele.

Milovala som svoje pehy a nenávidela som svoj zadok.

Takže keď som v ten deň stála v skúšobnej kabínke, chcela som džínsy, v ktorých by môj zadok vyzeral menší. Čo tieto zrejme splňali.

Vyšla som z kabínky, aby som sa Marie opýtala na jej názor. Nanešťastie som ju nikde nevidela.

Vrátila som sa dovnútra a uvedomila som si, že tam nie je nikto iný, kto by mi poradil, len ja sama.

Znova som sa na seba pozrela do zrkadla. Naozaj sa mi páčia?

Pozrela som sa na etiketu. Tridsatpäť dolárov.

Zostalo by mi dosť peňazí na to, aby som si v bufete kúpila kuracie teriyaki.

Prezliekla som sa, zamierila k pokladnici a zaplatila. Za to som dostala tašku s džínsami, ktoré sa mi celkom páčili.

Marie stále nikde nebola.

Rozhliadla som sa po obchode. Podišla som k oddeleniu s drogériou, aby som zistila, či si nevyberá balzam na pery alebo sprchový gél. O tridsať minút som ju našla v Claire's, kde si kúpovala náušnice.

„Všade som ťa hľadala,“ vyčítala som jej.

„Prepáč, pozerala som si šperky.“ Vzala si naspäť drobné, opatrne si ich uložila do peňaženky a zobrala malé biele plastové vrecúško so zaručene falošným zlatom, po ktorom jej na ušiach pravdepodobne zostanú zelenosivé škvrnky.

Nasledovala som sestru, ktorá seabavedomo vyšla z obchodu a zamierila tam, kde sme zaparkovali.

„Počkaj chvíľu,“ zastavila som sa. „Chcela som ísť do bistra.“

Marie sa ku mne otočila a pozrela na hodinky. „Prepáč, to nepôjde. Prišli by sme neskoro.“

„Kam?“

„Na plavecké preteky.“

„Na aké plavecké preteky? Nikto nič nehovoril o plaveckých pretekoch.“

Neodpovedala mi, ani nemusela. Už som poslušne kráčala za ňou, ochotná prispôbiť sa a ísť, kam chcela.

Až keď sme sedeli v aute, oznámila mi ďalšie podrobnosti. „Graham je tento rok kapitánom plaveckého tímu,“ vysvetlila.

Ach áno.

Graham Hughes, kapitán každého tímu, do ktorého sa dostal. Favorit na ocenenie „najkrajší úsmev“ v ročenke. Presne ten typ chlapca, s ktorým by chodila Svätá Marie z Actonu.

„Skvelé,“ zamrmlala som. Takže bolo jasné, že v blízkej budúcnosti budem nielen sledovať preteky na päťdesiat metrov voľným štýlom, ale potom čakať v Marinom aute, kým sa s ním bude bozkávať v tom jeho.

„Môžeme sa cestou zastaviť aspoň na hamburger?“ zatiahla som porazene.

„Tak dobre,“ súhlasila.

Potom som pozbierala všetku sebadôveru, ktorú som v sebe našla, a dodala som: „Platíš ty.“

Otočila sa ku mne a vysmiala sa mi do tváre. „Máš štrnásť rokov. To si nevieš kúpiť obed sama?“

Mala neuveriteľnú schopnosť spôsobiť, že som sa cítila hlúpo, aj keď som bola najsebavedomejšia.

Zastavili sme sa v Burger King a ja som si objednala Whopper Jr. Zjedla som ho cestou. Na rukách som mala kečup a horčicu a musela som počkať, kým sme zaparkovali, aby som našla obrúsok.

Marie sa ma zbavila, hneď ako sme vo vzduchu začítali chlór. Tak som si sadla na tribúnu a snažila som sa nejako zabaviť.

Krytý bazén bol plný skromne oblečených, fyzicky zdatných chlapcov v mojom veku. Nevedela som, kam sa mám pozerat'.

Graham sa postavil na blok, rozhodca zapískal a ja som sledovala, ako sa vrhá do vody s ľahkosťou vtáka letiaceho vzduchom. Od chvíle, keď skočil, bolo jasné, že preteky vyhrá.

Vo vzdialenom rohu som videla Marie, ako skáče, silou vôle ho tlačí k víťazstvu, verí mu a zo všetkých síl ho povzbudzuje. Keď Graham „zasadol na svoj trón“, vstala som, prešla som okolo druhej strany tribúny, cez telocvičňu a išla som hľadať automat.

Keď som sa vrátila o päťdesiat centov ľahšia a o vrecko zemiakových lupienkov bohatšia, zbadala som Olive, ako sedí vpredu s rodičmi.

Minulé leto, tesne pred začiatkom školy, som s Olive strávila deň v jej izbe na prízemí a ona mi vtedy prezradila, že si myslí, že by mohla byť lesbička.

Povedala, že si nie je istá. Len nemala pocit, že je úplne heterosexuálna. Páčili sa jej chlapci, ale domnievala sa, že sa jej možno páčia aj dievčatá.

Bola som si istá, že som jediný človek, ktorý to vie. Takisto som si bola istá, že jej rodičia začínajú niečo tušiť. Ale to nebola moja vec. Mala som byť jej kamarátka.

Tak som robila to, čo kamarátky robia, napríklad sedela a celé hodiny pozerala hudobné videá, až kým sme si nepustili *Torn* od Natalie Imbrugliovej, aby na nej Olive mohla oči nechať. Nebol to práve nezištný

čin vzhľadom na to, že to bola moja obľúbená pieseň a ja som snívala o tom, že si dám ostrihať vlasy, aby som vyzerala ako speváčka.

Úplne nezištná nebola ani moja ochota pozerat *Titanic* vždy raz za niekoľko týždňov, keď sa Olive snažila zistiť, či sa jej milostná scéna medzi Jackom a Rose tak páči preto, lebo ju pritahuje Leonardo Di-Caprio alebo Kate Winsletová.

„Hej!“ zakričala, keď si ma v ten deň pri bazéne všimla.

„Ahoj,“ odpovedala som. Olive mala na sebe biele tielko pod rozopnutou svetlomodrou oxfordskou košelou. Dlhé, uhľovočierne vlasy mala rozpustené a voľne jej splývali do polovice chrbta. Podľa mena Olive Bermanová by ste možno neuhádli, že je napoly Židovka a napoly Kórejčanka, ale bola veľmi hrdá na to, odkiaľ pochádza juhokórejská matkina strana rodiny, a rovnako hrdá na svoj židovský pôvod.

„Čo tu robíš?“ spýtala sa.

„Marie ma sem dotiahla a potom sa na mňa vykašľala.“

„Aha,“ prikývla Olive. „Skutočná kníhkupcova dcéra. Je tu, aby povzbudzovala Grahama?“ Pri vyslovení Grahamovho mena sa usmiala a ja som bola vďačná, že aj jej sa Graham zdá taký smiešny.

„Áno,“ prisvedčila som. „Ale... počkaj, prečo si tu ty?“

Olivin brat pretekársky plával až do minulého roka, keď zmaturoval. Olive sa pokúšala dostať do dievčenského tímu, ale neuspela.

„Bratranec Eli pláva za Sudbury.“

Olivina mama odtrhla oči od plavcov a pozrela sa

na mňa. „Ahoj, Emma. Pod' si k nám sadnúť.“ Keď som si sadla vedľa Olive, pani Bermanová opäť uprela pohľad na bazén.

Eli skončil tretí a pani Bermanová podvedome zataala ruky v päste, potom pokrútila hlavou. Otočila sa a pozrela na Olive a na mňa. „Pôjdem Eliho objat' a utešiť a potom môžeme ísť domov, Olive.“

Chcela som sa jej spýtať, či môžem ísť s nimi. Olive bývala len päť minút odo mňa, náš dom stál medzi ich domom a výjazdom z diaľnice. Lenže mala som problém požiadať ľudí o čokoľvek. Radšej som sa tomu vyhýbala.

„Myslím, že pôjdem pohľadať Marie,“ oznámila som. „Zistím, či nepôjdeme aj my.“

„Môžeme ťa vziať so sebou,“ ponúkla mi Olive. „Pravda, mama?“

„Samozrejme,“ súhlasila pani Bermanová, ktorá už vstávala, aby sa pretlačila medzi preplnenými tribúnami. „Chceš sa ísť rozlúčiť s Elim? Alebo sa stretne pri aute?“

„V aute,“ odpovedala Olive. „A pozdravuj ho odo mňa.“

Potom strčila ruku do môjho vrečka so zemiakovými lupienkami a poriadne si nabrala.

„Počuj,“ prehovorila, keď bola mama z dosluchu. „Všimla si si to dievča na druhej strane bazéna, to, čo sa rozpráva s chlapcom v červených plavkách?“

„Čo?“

„To dievča s chvostom. Rozpráva sa s niekým z Eliho tímu. Naozaj si myslím, že je asi najsexi dievča na svete. Akože úplne... chápeš.“

Pozrela som sa k bazénu a hľadala dievča s chvostom. Bezvýsledne. „Kde?“ spýtala som sa.

„Teraz stojí pri skokanskom mostíku,“ ukázala Olive tým smerom. „Presne tam. Vedľa Jesseho Lerner.“

„Vedľa koho?“ Sledovala som Olivin prst ukazujúci k skokanskému mostíku a zbadala som pekné dievča s dlhým chvostom. Ale bolo mi to jedno.

Pretože som si vedľa nej všimla aj vysokého svalnatého chlapca.

Mal hlboko zasadené oči, ostré črty, plné pery. Krátke svetlohnedé vlasy mal napoly zlepené, napoly mu trčali do vzduchu, lebo si stiahol z hlavy kúpaciu čiapku. Podľa plaviek som spoznala, že chodí do našej školy.

„Vidíš ju?“ dožadovala sa Olive odpovede.

„Áno,“ odvetila som. „Áno, je pekná. Ale ten chlapec, s ktorým sa rozpráva... Ako si hovorila, že sa volá?“

„Kto? Jesse Lerner?“

„Áno, kto je Jesse Lerner?“

„Ako to, že nevieš, kto je Jesse Lerner?“

Otočila som sa a pozrela na Olive. „Ja neviem. Jednoducho neviem. Kto to je?“

„Býva na tej istej ulici ako Hughesovci.“

Otočila som sa späť k Jessemu a sledovala, ako z dlažby zdvihol plavecké okuliare. „Je v našom ročníku?“

„Áno.“

Olive stále rozprávala, ale ja som ju už nepočúvala. Sledovala som, ako Jesse mieri do šatne so zvyškom svojho tímu. Graham kráčal hneď vedľa neho, na chvíľu mu položil ruku na plece, ale potom ho minul v pomaly postupujúcom rade, ktorý sa vytvoril. Mohla som sledovať, ako sa Jesse pohybuje, s akou istotou kladie jednu nohu pred druhú. Bol mladší ako všetci

ostatní plavci, nováčik v školskom tíme, a predsa vyzeral tak sebavedomo, keď tam stál v krátkych plavkách.

„Emma,“ napomenula ma Olive. „Civieš naňho.“

Presne v tej chvíli Jesse mierne pootočil hlavu a jeho pohľad na zlomok sekundy spočinul na mne. Podvedome som odvrátila zrak.

„Čo si vravela?“ spýtala som sa Olive a snažila som sa predstierať, že ju počúvam.

„Povedala som, že naňho civieš.“

„Nie, neciviem,“ odvetila som.

V tej chvíli sa z druhej strany tribúny vrátila pani Bermanová. „Myslela som, že sa máme stretnúť pri aute,“ poznamenala.

„Prepáč!“ Olive vyskočila na nohy. „Ideme.“

„Prepáčte, pani Bermanová,“ ospravedlnila som sa a nasledovala som ich za tribúnu a von zo štadióna.

Tesne predtým, ako som vyšla von, zastavila som sa, aby som sa ešte raz pozrela na Jesseho. Zahliadla som jeho úsmev. Bol úprimný, široký a žiarivý, odhaľoval mu biele zuby. Celá tvár mu žiarila.

Premýšľala som, aké by to bolo, keby ten úsmev patrilo mne, keby som bola príčinou toho úsmevu, a moje začínajúce sa pobláznenie Jessem Lernerom sa zrazu nafúklo ako obrovský balón, taký veľký, že by nás oboch mohol vyniesť do vzduchu, keby sme sa ho chytili.